



Arrest

nr. 209 329 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28 A bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 26 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 juni 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk wordt verklaard.

1.2. Eveneens op 27 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 8 augustus 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

“Naam, voornaam: [K.J.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Statenloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 0(nul) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, hij langer in het Rijk verblijf dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 11.04.2011. Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf; zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art.9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 26.12.2016 werd onontvankelijk verklaard op datum van 27.06.2016.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van en derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.02.2014, aan betrokkene betekend op 27.02.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071 ; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS21 juni2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenaken in casu werden geschonden.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wenst verzoeker op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

De uitspraak van de rechtbank, heeft een werking erga omnes. Hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partij en die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder in casu tevens de Belgische overheid¹.

Dat verzoeker, evenals zijn moeder en zussen Staatloos zijn staat buiten kijf en dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar haar oorspronkelijke landen van herkomst staat tevens finaal vast, aangezien zij vanzelfsprekend geen reisdocumenten bezitten of kunnen bekomen van de bevoegde Ambassades van de landen van herkomst om reden juist dat zij Staatloos zijn.

Dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten over dit cruciaal element geen woord over wordt gerept staat tevens vast.

Verzoekers hebben er wel degelijk belang bij het aanvechten van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmee verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten."

2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt er verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis om de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderen naar 0 dagen. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijf dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Hierbij wordt erop gewezen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen en haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verder wordt geduïd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2014, haar betekend op 27 februari 2014.

In zoverre zij betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte niet is gemotiveerd over haar erkenning als staatloze en de onmogelijkheid die hieruit volgens haar voortvloeit om terug te keren naar haar land(en) van herkomst, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, de beslissing nam waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze laatste beslissing werd reeds uitvoerig gemotiveerd omtrent de redenen waarom de staatloosheid van de verzoekende partij volgens de gemachtigde van de staatssecretaris nog niet maakt dat zij is verhinderd om terug te keren naar haar land(en) van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure. Deze beslissing werd de verzoekende partij ook samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht, zodat zij kennis heeft kunnen nemen van deze motieven. In de bestreden beslissing wordt ook naar deze beslissing verwezen. Uit deze beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij en dat er reeds in deze beslissing werd geantwoord op de door haar voorgehouden onmogelijkheid tot terugkeer naar het herkomstland omwille van haar staatloosheid. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze motieven letterlijk diende te herhalen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens heeft de verzoekende partij er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Deze vaststelling schraagt de bestreden beslissing.

De verzoekende partij refereert aan het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij zij werd erkend als staatloze en betoogt dat deze uitspraak een erga omnes werking kent. Zij betoogt verder dat zij, omwille van haar staatloosheid, onmogelijk kan terugkeren naar haar oorspronkelijke landen van herkomst. Zij stelt dat zij van de bevoegde ambassades van haar landen van herkomst vanzelfsprekend geen reisdocumenten bezit of kan verkrijgen.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat de verzoekende partij staatloos is, getuige de vermelding *“nationaliteit: Statenloos”* in deze beslissing. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing tot onontvankelijkheid van dezelfde datum, genomen inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging van de verzoekende partij en waarin de gemachtigde van de staatssecretaris reeds uitvoerig toelichtte waarom volgens hem de erkenning als staatloze van de verzoekende partij niet volstaat om aannemelijk te maken dat zij is verhinderd om terug te keren naar haar land(en) van herkomst of van gewoonlijk verblijf voor het indienen van de aanvraag. Hierin zette hij uiteen dat de verzoekende partij naliet aan te tonen dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Armenië, Rusland of een ander land waar zij mogelijk rechtmatig heeft verbleven. De twee door haar voorgelegde attesten van de Russische en Armeense ambassade volstaan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband niet, omdat het attest van de Russische ambassade enkel vermeldt dat de verzoekende partij zich aldaar heeft aangemeld en het attest van de Armeense ambassade vermeldt dat er geen informatie is over het Armeense burgerschap van de verzoekende partij. Hij motiveerde ook dat haar loutere bewering geen verblijfsrecht meer te hebben in Rusland omdat zij dit land al lange tijd heeft verlaten niet kan volstaan. De gemachtigde van de staatssecretaris was ook van oordeel dat de loutere bewering geen reisdocumenten te bezitten of te kunnen verkrijgen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hij motiveerde dat de verzoekende partij niet aantoonde in dit verband stappen te hebben ondernomen om na te gaan of zij een reisdocument kan verkrijgen. Hij stelt hierbij dat de omstandigheid

dat de verzoekende partij geen onderdaan is van een bepaald land niet uitsluit dat zij tot dit land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert.

De verzoekende partij kan dan ook niet zomaar volhouden dat het finaal vaststaat dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Armenië of Rusland. Zij toont niet aan dat zij stappen heeft ondernomen om aan te tonen dat zij inderdaad geen reisdocumenten kan verkrijgen.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die de voormelde beoordeling onderuit kunnen halen. Het louter op algemene wijze poneren van het tegendeel kan niet volstaan om het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling aan te tonen.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De verzoekende partij voert een voornamelijk theoretisch betoog omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij laat na concreet uiteen te zetten met welke omstandigheden en elementen de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De verzoekende partij laat echter na om concreet te stellen welke andere inlichtingen zij nog had kunnen verschaffen. Bovendien gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing pas is genomen nadat haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Zij heeft de gelegenheid gekregen om elk nuttig element in haar aanvraag te bespreken en documenten neer te leggen en maakt niet aannemelijk dat het bestuur enige door haar ingeroepen hinderpaal voor een terugkeer naar haar land(en) van herkomst ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.2.5. De verzoekende partij voert ten slotte de schending aan van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet en verwijst in haar theoretische uiteenzetting ook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt hierbij ook dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven indien dit in strijd is met hogere rechtsnormen. De vaststelling dringt zich evenwel op dat de verzoekende partij op geen enkele wijze concreet toelicht waarom zij van oordeel is dat deze artikelen worden geschonden. Zij voert verder geen concrete schending van een hogere rechtsnorm aan. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk, bij gebreke van de vereiste precisie.

2.2.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS